

Можь живомъ не бѣше лощь!
Днесь за маля сладкопоице,
Ако би слѣдъ мойша смъртъ,
Ни малчешце, ни обвоице,
Ни роднина млада ни дѣрмъ,
Да не дойдѣхъ да ма плачѣхъ,
Ти бари дойди занѣи;
Мѣ казо ма не потахѣхъ,
Ти бари ма позжалѣи.
Ти съсъ твоишо сладкопѣние,
Като каукеишъ надъ мой гробъ,
Да покажешъ съ чинление.....
Че не сѣишъ билъ азъ гробъ
На Росалки, ни на Увѣта,
Нито на богафа злата,
Най сѣишъ билъ злочестъ-пѣсникъ
и Трояковъ чрежникъ.

Гайда, вѣд. П., бр. 1, сир. 8 1864